

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobkyně

STADOK, spol. s r.o., IČ: 43144349
se sídlem Sokolská 1605/66, Praha
zastoupený společností ELOTOELO, s.r.o.
se sídlem Kralická 1, Praha 10

proti
žalovanému

Odvolací finanční ředitelství
Masarykova 427/31
602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2019, čj. 6482/19/5300-22443-701226,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Základ sporu

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil:
 1. dodatečný platební výměr č. j. 7540517/18/2002-52524-203885, kterým byla žalobkyni doměřena daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období červen roku 2014 ve výši 1 445 247 Kč a současně bylo rozhodnuto o povinnosti uhradit penále z doměřené daně ve výši 289 049 Kč
 2. dodatečný platební výměr č. j. 7540652/18/2002-52524-203885 kterým bylo žalobkyni doměřeno DPH za zdaňovací období červenec roku 2014 ve výši 1 379 025 Kč a současně bylo rozhodnuto o povinnosti uhradit penále z doměřené daně ve výši 275 805 Kč
 3. dodatečný platební výměr č. j. 7540739/18/2002-52524-203885, kterým bylo žalobkyni doměřeno DPH za zdaňovací období srpen roku 2014 ve výši 864 445 Kč a současně bylo rozhodnuto o povinnosti uhradit penále z doměřené daně ve výši 172 889 Kč
 4. dodatečný platební výměr č. j. 7540909/18/2002-52524-203885, kterým bylo žalobkyni doměřeno DPH za zdaňovací období září roku 2014 ve výši 1 175 098 Kč a současně bylo rozhodnuto o povinnosti uhradit penále z doměřené daně ve výši 235 019 Kč
 5. platební výměr č. j. 7541412/18/2002-52524-203885, kterým bylo žalobkyni vyměřeno DPH za zdaňovací období říjen roku 2014 ve výši 2 885 152 Kč
 6. platební výměr č. j. 7541748/18/2002-52524-203885, kterým bylo žalobkyni vyměřeno DPH za zdaňovací období listopad roku 2014 ve výši 4 085 145 Kč
 7. platební výměr č. j. 7541927/18/2002-52524-203885, kterým bylo žalobkyni vyměřeno DPH za zdaňovací období prosinec roku 2014 ve výši 3 013 912 Kč
2. Správce daně vyměřil žalobkyni daň z důvodu nedoložení daňových dokladů a z důvodu účasti žalobkyně na daňovém podvodu.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Dle žalobkyně lze souhlasit s vymezením podstaty sporu, jak žalovaný uvádí v odst. 9 dotčeného rozhodnutí, kde uvedl: „*V daném případě je předmětem sporu rozložení důkazní povinnosti mezi správce daně a daňový subjekt.*“
4. Předmět sporu vymezený žalovaným má ale dle žalobkyně ještě jednu podstatnou souvislost kterou žalovaný nezmiňuje – správce daně se svojí nečinností a dle žalobkyně nesmyslným dožadování daňových kontrol u jiného správce daně dostal na samý okraj prekluzivní lhůty a tedy poté, co prakticky tři roky kontrolu nerealizoval (on ani dožádaný správce daně), musel kontrolu ukončit za každou cenu rozhodnutím tak, aby si prodloužil o další rok lhůtu pro vyměření daně. Správce daně zahájil daňovou kontrolu mj. zdaňovacích období roku 2014 dne 12. 10. 2015 a o věci rozhodl dne 27. 9. 2018, tj. po třech letech cca 14 dnů před uplynutím lhůty pro vyměření daně. Pokud žalobkyně uvádí tvrzení o nesmyslných dožádáních, jde o to, že kontrolu dnes posuzovaného období realizoval správce daně v Berouně, další období realizoval správce daně v Litvínově a věcně i místně příslušný správce daně pak jen rozhodl o věcech, o kterých nic neví a o kterých sám prakticky nevedl žádné řízení. Dožádání ve smyslu ust. § 17 daňového řádu má svá pravidla, a není jasné, jaké důvody kromě ztížení pozice žalobkyně mělo dožadování

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

daňových kontrol jednou v Berouně, jednou v Litvínově. Navíc – žalobkyně vždy u zahájení jednala se stranou správce daně, v uvedených věcech došlo k doložení a podání vysvětlení, nicméně poté, co věci převzal pokaždé jiný správce daně, vše se předkládalo znova, vše se vysvětlovalo znova – a pokaždé jinému úřadu. Pak je zcela popřena jedna ze zákonných souvislostí spojená s důkazním řízením - daňový subjekt nemusí prokazovat to, co je straně správce daně známo z jeho úřední činnosti. Tato výlučka v dokazování a důkazní povinnosti žalobkyně se jednoduše obchází tak, že se dožadují daňové kontroly tam, kde správce daně o konkrétní kontrolované osobě nic neví.

5. Z pohledu výše uvedeného je dle žalobkyně zřejmé, že pokud správce daně po dobu tří let neměl žádné konkrétní pochybnosti a za celou dobu nevydal jednu jedinou výzvu předpokládanou jako „nástroj“ na odstranění pochybností, ale i jako „nástroj“ na zákonné zpochybnění správnosti či úplnosti již existujících důkazů, které zpracoval či předložil daňový subjekt, dnes žalovaný odvolací orgán obhajuje tento postup jen proto, aby obhájil vyměření daně těsně před uplynutím lhůty. Správce daně měl nebo mohl mít řadu pochybností, nicméně vlastní nečinností se dostal do situace, kdy musel účelově a nezákonně rozhodnout „i bez výzvy“ jen proto, že tři roky prakticky nic nedělal.
6. Podstata sporu vymezená žalovaným jako „přenos důkazní povinnosti“ má kromě výše uvedeného základ ve faktu, že správní orgány po celou dobu daňové kontroly a ani v odvolacím řízení nikdy zákonem předpokládaným způsobem nevznesly své pochybnosti, zjednodušeně řečeno – nikdy nevydaly výzvu zákonem předpokládanou. Důsledek takového stavu má dle žalobkyně přímý dopad na tzv. přenos důkazního břemene, když s tím současně souvisí i jedno z málo výslovně garantovaných práv žalobkyně dle daňového řádu – a to je právo na odstranění pochybností strany správce daně. Nicméně aby mohly být jakékoliv pochybnosti strany správce daně odstraněny, musí být jasné předneseny – a dle ustálené praxe, v souladu se zákonem, se za jedinou přípustnou formu považuje výzva správce daně.
7. V situaci, kdy správce daně nevydal výzvu směřovanou k odstranění jeho pochybností, „nepřenesl“ důkazní břemeno a v takovém případě je dle žalobkyně vázán existujícími důkazy. Daňový řád opět pouze alternativně vymezuje v poslední větě ust. § 92 daňového řádu co je důkazem pro potřebu vyměření daně – a takovým důkazem je mj. i tvrzení daňového subjektu – což v posuzovaném případě vymezuje daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za dotčená období. A daňová přiznání, resp. jejich správnost, věrohodnost a úplnost správce daně nikdy po celou dobu vyměřovacího, resp. doměřovacího řízení, nezpochybnil – tedy nikdy nepřednesl k takto předloženému důkazu, který zákon výslovně zná a předpokládá, jedinou pochybnost, kterou by mohla žalobkyně ve smyslu práva plynoucího z ust. § 86 odst. 2 písm. c) daňového řádu vyvracet.
8. V situaci, kdy správce daně nepřednese své pochybnosti zákonem, ale i dnes zavedenou praxí, předpokládaným způsobem, není možné dát k tíži žalobkyně to, že nepředložila doklady další. V rámci daňové kontroly má žalobkyně právo, nikoliv povinnost, předkládat doklady – což je vymezeno v ust. § 86 odst. 2 písm. b) daňového řádu. Nicméně bez znalosti konkrétních pochybností k již ve spise existujícím důkazům, a takovým důkazem je dle žalobkyně nesporně podané daňové tvrzení, je předkládání dalších důkazních prostředků nadbytečné a zbytečné a to minimálně z jednoho důvodu – správce daně nepřenesl na žalobkyni důkazní povinnost.

9. Přenos důkazní povinnosti a právo s tímto „postupem“ spojené má dle žalobkyně odraz zejména ve výkladu, jak jej přednesly soudní orgány, když základ dle názoru žalobkyně položilo rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, čj. 2 Afs 24/2007 - 119, kterým bylo položeno východisko další navazující judikatury a kde soudní orgán mj. v rámci posouzení věci přednesl výklad práva takto: *„Daňový subjekt plní svoji povinnost důkazní ve vztahu k tvrzením, která správci daně přdestře, prokáže-li tato tvrzení svým účetnictvím, ledaže správce daně prokáže [§ 31 odst. 8 písm. c) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků], že ve vztahu k těmto tvrzením je účetnictví daňového subjektu nevěrohodné, neúplné, neprůkazné nebo nesprávné.“* Právě v uvedených souvislostech žalobkyně předkládá tvrzení, podle kterého jak správce daně, tak i žalovaný, porušil podstatným a zásadním způsobem podmínky dokazování tím, že nikdy v průběhu řízení před orgánem veřejné moci nevydal výzvu, kterou by vymezil jasně a nesporně své pochybnosti, kterou by současně splnil svoji důkazní povinnost a přenesl na žalobkyni důkazní břemeno. Při absenci výzvy k prokázání v ní vyjádřených pochybností žalobkyně namítá porušení práva žalobkyně garantovaného v daňové kontrole tak, že daňový subjekt, u něhož je prováděna daňová kontrola, má mj. právo vyvracet pochybnosti vyjádřené správcem daně. Dle žalobkyně je s tímto jeho zákonným právem dnes spojený i tzv. přenos důkazní povinnosti.
10. Správce daně bez vymezení svých pochybností k podanému daňovému tvrzení, kdy mj. jednak ve smyslu své důkazní povinnosti „prokáže“ vady předloženého tvrzení, jednak dá možnost takové vady odstranit či vysvětlit, nemůže věc uzavřít tak, jak to bylo provedeno v dnes posuzované věci. Absence výzvy v daňovém řízení je dle žalobkyně vadou řízení s podstatným vlivem na zákonnost celého řízení, tato vada má vliv i na meritorní rozhodnutí, a pokud žalovaný přisvědčil svým rozhodnutím postupu, kdy dle jeho názoru je výzva pouhou formalitou, posoudil věc po právní stránce nesprávně.
11. V uvedených souvislostech lze dle žalobkyně dále uvést i to, že pokud výše odkázané rozhodnutí Nejvyššího správního soudu odkazuje na účetnictví, má v oblasti daně z přidané hodnoty stejný význam zákonem předepsaná evidence – a tou je evidence vedená dle ust. § 100 ZDPH. Jedná se o evidenci, která se v dotčeném období nepředkládala povinně a současně s daňovým přiznáním, na rozdíl od dnes existujícího kontrolního hlášení. Nicméně jde o další důkazní prostředek, který je zákonem předpokládaným podkladem pro zpracování daňového tvrzení. Správce daně tedy měl pro vyměření daně dva zákonem předpokládané důkazní prostředky – jednak daňové přiznání, resp. tvrzení, a dále i evidenci vedenou dle ust. § 100 ZDPH, tedy evidenci uloženou zákonem a vycházející mj. i z legislativy platné pro celou EU. Žalovaný konstatuje, že evidence dle ust. § 100 ZDPH byla předložena jen za některá období – konkrétně pak uvádí v odst. 3 dotčeného rozhodnutí období června až srpna 2014. S ohledem na okolnosti je žalobkyně přesvědčena, že minimálně u svého správce daně v Praze, který daňovou kontrolu jen zahájil, ale nerealizoval, předložila žalobkyně evidence dle § 100 ZDPH za všechna období. S ohledem na odstup času je možné, že tzv. záznamní povinnost byla doložena v řízeních předcházejících daňové kontrole, což platí o to více u období, kdy byl původně zohledněn nárok na odpočet daně v řádech milionů korun. Nicméně v dnes posuzované věci ani toto není podstatné. Z celého skutkového průběhu je dle žalobkyně zřejmé, že z pohledu správce daně a následně žalovaného je úplně jedno, zda má orgán Finanční správy provádějící daňovou kontrolu k dispozici evidenci dle ust. § 100 ZDPH či nikoliv – stejně v dané věci nepovažoval za nutné své pochybnosti způsobem, který zákon zná a předpokládá, vyjádřit a rozhodl se věc bez vyslovení pochybností uzavřít.

12. Samostatnou otázkou je postup správce daně, který svoji činnost realizuje v rozporu s tím, o čem byl daňový subjekt při zahájení daňové kontroly poučen. Námitky v tomto smyslu byly předloženy dne 25. 9. 2018 u příslušného správce daně bez jakékoliv věcné nebo právní reakce. Na tuto otázku pak navazuje jako poslední otázka úvaha žalobkyně o skutečných důvodech, proč odvolací orgán v odvolacím řízení vadu řízení, vadu spočívající v absenci „výzvy a sdělení pochybností“, neodstranil sám. Důvodem je dle žalobkyně nikoliv nedůvodná obava žalovaného o osvědčení účelovosti vydání nezákonného rozhodnutí v řízení před stranou správce daně v prvním stupni. Pokud by žalovaný vadu řízení odstranil, fakticky by přisvědčil tomu, že rozhodnutí v prvním stupni bylo vydáno výhradně a jenom za účelem dalšího ročního prodloužení lhůty.
13. Ze všech výše přednesených souvislostí žalobkyně dovozuje postup správce daně a následně i žalovaného vybočující z mezí zákona s podstatným vlivem na zákonnost rozhodnutí ve věci daně z přidané hodnoty za zdaňovací období června až prosince roku 2014.
14. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s tím, že i nadále setrvává na právním názoru uvedeném v žalobou napadeném rozhodnutí. Při posouzení věci vycházel žalovaný z právního základu shrnutého pod body [9] až [13] žalobou napadeného rozhodnutí. K meritu věci žalovaný předně konstatuje, že nárok na odpočet daně nebyl žalobkyni přiznán z důvodu, že tento stran svého tvrzeného nároku na odpočet daně nepředložil ani primární daňové doklady od plátců, tj. nesplnil ani formální podmínku k uplatnění nároku na odpočet daně zákonem předpokládanou (ust. § 73 odst. 1 písm. a) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“)).
15. K námitce, že se správce daně svou nečinností a nesmyslným dožádáním o provedení daňových kontrol u jiných správců daně dostal až na okraj prekluzivní lhůty pro stanovení daně, a právě z tohoto důvodu rozhodl o stanovení daně bez řádné výzvy, kterou by žalobkyni sdělila své pochybnosti a na kterou by žalobkyně mohla ve smyslu ust. § 86 odst. 2 písm. c) daňového řádu reagovat, žalovaný konstatuje, že dožádání o provedení daňové kontroly bylo správcem daně učiněno zcela v souladu s ust. § 17 odst. 1 daňového řádu. Dožádání o provedení daňové kontroly za předmětná zdaňovací období zdůvodnil dožadující správce daně (Finanční úřad pro hlavní město Prahu, Územní pracoviště pro Prahu 2) v písemnosti č. j. 3839521/16/2002-52524-203885 ze dne 5. 5. 2016 tím, že dožádaný správce daně Finanční úřad pro Středočeský kraj, Územní pracoviště v Berouně, provádí daňovou kontrolu na DPH za jednotlivá zdaňovací období roku 2015 u jednoho z odběratelů žalobkyně, společnosti ABET, spol. s r.o., DIČ: CZ25108662 a dále taktéž obtížemi při komplexním řešení skutkově totožných kauz v rámci šetření celého řetězce dodavatelů a odběratelů. Podle dožadujícího správce daně je shromáždění těchto kauz u jednoho správce daně v souladu se zásadou hospodárnosti (ust. § 7 odst. 2 daňového řádu) i rychlosti řízení (ust. § 7 odst. 1 daňového řádu). V tomto ohledu žalovaný taktéž doplňuje, že dožádaným správcem daně v rámci daňové kontroly na DPH za předmětná zdaňovací období byl pouze Finanční úřad pro Středočeský kraj, Územní pracoviště v Berouně, nikoli taktéž „správce daně v Litvínově“, jak nesprávně uvádí žalobkyně.
16. Pokud jde o tvrzení žalobkyně týkající se nečinnosti správce daně, k té žalovaný konstatuje, že v případě, že měla žalobkyně za to, že správce daně v průběhu daňové kontroly nepostupuje bez zbytečných průtahů, mohla využít institutu ochrany před nečinností správce daně podle ust. § 38 daňového řádu. V řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného, kterým byly potvrzeny platební výměry, však již případná nečinnost správce

daně v průběhu daňové kontroly nemůže mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí nebo platebních výměrů.

17. K samotnému meritu námitky žalobkyně spočívajícímu v tvrzení, že správce daně v průběhu daňového řízení nevydal výzvu, na kterou by žalobkyně mohla reagovat, se žalovaný vyjádřil v bodech [15] až [34] žalobou napadeného rozhodnutí, na které odkázal. K uvedené námitce žalovaný konstatuje, že z daňového řádu vyplývá, že daňový subjekt, u něhož je prováděna daňová kontrola, má jednak právo předkládat důkazní prostředky (ust. § 86 odst. 2 písm. b) daňového řádu), a jednak povinnost důkazní prostředky prokazující jeho tvrzení předložit a nezatajovat (ust. § 86 odst. 3 písm. c) a e) daňového řádu). Z výše uvedeného lze dovodit, že daňovou kontrolu je třeba chápat jako prostor, ve kterém je daňovému subjektu umožněno, aby prokázal, že je schopen doložit svá tvrzení.
18. Ze správního spisu je zřejmé, že žalobkyně ve zde posuzované věci při zahájení daňové kontroly aktivně předložila správci daně pouze některé důkazní prostředky, a to zejména ve vztahu k žalobkyní deklarovaným plněním uskutečněným (např. daňové doklady jí vystavené, ale i některé objednávky, některé dodací listy) – viz protokol č. j. 6440367/15/2002-60562-108437, který byl správcem daně sepsán dne 12. 10. 2015 při zahájení daňové kontroly na DPH za ZO I. Ze spisu je dále zřejmé, že další důkazní prostředky byly žalobkyní předkládány postupně, ale nikdy se nejednalo o důkazní prostředky ve vztahu k žalobkyní tvrzeným nárokům na odpočet daně. Žalobkyně sice prostřednictvím přiznání k DPH nárok na odpočet daně tvrdila, a ve smyslu § 135 odst. 2 daňového řádu dostala tedy své povinnosti tvrzení, ale povinností žalobkyně bylo i své tvrzení prokázat (k uvedenému body [10] a [13] žalobou napadeného rozhodnutí). Tato povinnost vyplývá nejen z ust. § 92 odst. 3 daňového řádu, kde je uvedeno, že daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních, ale rovněž z již zmíněného § 86 odst. 3 písm. c) daňového řádu. Tvrdila-li žalobkyně nárok na odpočet daně, tedy požadovala-li po státu jeho vyplacení, musí tuto skutečnost nejen tvrdit, ale i prokázat. Jakkoliv je ve většině případů volba důkazních prostředků na daňovém subjektu (k uvedenému např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 63/2009-102 ze dne 11. 8. 2009, dostupný na www.nssoud.cz), v případě nároku na odpočet daně podmínil zákonodárce jeho uplatnění zcela konkrétně, a to dispozicí daňovým dokladem (ust. § 73 odst. 1 písm. a) ZDPH), jež vystavil plátce. Jak je zřejmé z ust. § 72 a násl. ZDPH, je vlastnictví daňového dokladu vystaveného plátcem podmínkou nutnou, ale nikoliv dostačující ve vztahu k uplatnění nároku na odpočet daně, neboť oprávněnost jeho uplatnění je podmíněna splněním rovněž dalších skutečností. V tomto ohledu tedy pro prokázání oprávněnosti nároku na odpočet daně nepostačuje podání daňového přiznání a předložení evidence pro účely DPH, jak namítá žalobkyně, ale pro prvotní unesení důkazního břemene je nutné, aby daňový subjekt předložil rovněž daňové doklady vztahující se k tvrzenému nároku na odpočet daně.
19. Z výše popsaného je tedy zřejmé, že aby bylo primární důkazní břemeno daňovým subjektem uneseno, tzn., aby si daňový subjekt obhájil své tvrzení, musí se do dispozice správce daně dostat výše uvedené primární důkazní prostředky, tj. daňové doklady. Ve zde posuzovaném případě využil správce daně k získání důkazních prostředků daňovou kontrolu. Ze spisu, potažmo z protokolu č. j. 6440367/15/2002-60562-108437, který byl správcem daně sepsán při zahájení daňové kontroly na DPH za ZO I, je seznatelné, že žalobkyně ke dni zahájení daňové kontroly správci daně žádné daňové doklady, jež by

deklarovaly jím v přiznáních tvrzený nárok na odpočet daně, nepředložila. Zmíněné daňové doklady žalobkyně nepředložila ani později v průběhu daňové kontroly, přestože z dalších protokolů, které byly správcem daně při jednání s žalobkyní v průběhu daňové kontroly sepisovány, je zřejmé, že žalobkyně byla správcem daně opakovaně upozorňována na fakt, že primární důkazní prostředky, tj. daňové doklady, dosud nepředložila.

20. Ze spisu je dále zřejmé, že žalobkyně na upozornění ze strany správce daně vždy reagovala příslibem jejich dodání, často i s konkretizací data, do kdy je hodlá správci daně dodat (viz např. str. 13 protokolu č. j. 3221758/16/2104-60562-204657 ze dne 22. 6. 2016, str. 3 protokolu č. j. 3474724/16/2104-60562-204647 ze dne 20. 7. 2016, str. 3 protokolu č. j. 4405804/16/2104-60562-205783 ze dne 18. 10. 2017), doklady však nedoložila. Žalobkyně sice v žalobě namítá, že ji správce daně měl prostřednictvím výzvy sdělit své pochybnosti stran předložených důkazních prostředků, ovšem za situace, kdy žalobkyně tyto primární důkazní prostředky ani nepředložila, správce daně ani neměl, co zpochybňovat a v takovém případě by byla možná pouze výzva k předložení důkazních prostředků podle ust. § 92 odst. 4 daňového řádu. Za uvedeného skutkového stavu by však i tato výzva byla zcela nadbytečným a ryze formalistickým úkonem správce daně, neboť jejím jediným cílem by bylo žalobkyně zpravit o tom, že ve vztahu ke svým tvrzením, uvedeným v daňových přiznáních, dosud nepředložila primární daňové doklady. Ze spisu je však zřejmé, že žalobkyně si byla dobře vědoma skutečnosti, že primární daňové doklady dosud nepředložila, když správci daně opakovaně slibovala nápravu a k předložení daňových dokladů dokonce sama navrhovala termíny. Z výše uvedeného je patrné, že správce daně nepřistoupil k vydání výzvy nikoli z důvodu hrozící prekluze práva daň stanovit, jak nepodloženě spekuluje žalobkyně, ale naopak z důvodu nadbytečnosti a formalističnosti takového úkonu za situace, kdy byla žalobkyně o svých právech a povinnostech řádně poučena a předložení primárních daňových dokladů několikrát sama správci daně příslibila. Bylo tedy pouze věcí žalobkyně, zda v průběhu daňové kontroly svého práva důkazní prostředky předkládat či navrhopvat ve smyslu § 86 odst. 3 písm. b) daňového řádu využije či nikoliv. V situaci, kdy žalobkyně svého práva na předložení primárních důkazních prostředků nevyužila, a primární daňové doklady, jimiž by byla s to splnit zákonem předpokládanou formální podmínku k uplatnění nároku na odpočet daně ve smyslu ust. § 73 odst. 1 ZDPH, správci daně nepředložila, byť to opakovaně slibovala, se žalobkyně následně nemůže dovolávat pochybení správce daně z důvodu, že tento nevydal výzvu, na kterou by žalobkyně mohla reagovat postupem dle § 86 odst. 2 písm. c) daňového řádu. Výzva, na základě které by správce daně vyjádřil své pochybnosti a žalobkyně je mohla následně ve smyslu § 86 odst. 2 písm. c) daňového řádu vyvracet, by totiž předpokládala, že správce daně bude mít vůči čemu své pochybnosti vyjadřovat, tj. že žalobkyně unese své primární důkazní břemeno a předloží daňové doklady, což se však ve zde posuzovaném případě nestalo.
21. K žalobkyní odkazovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 24/2007-119 ze dne 30. 1. 2008, žalovaný uvádí, že citovaný závěr Nejvyššího správního soudu stran přenosu důkazního břemene se týkal situace, kdy daňový subjekt již splnil své primární důkazní břemeno a předložil daňové doklady ve smyslu ust. § 73 odst. 1 ZDPH (k uvedenému strana 5 a 7 rozsudku). Soud se následně zabýval podmínkami, za kterých přechází důkazní břemeno zpět na daňový subjekt, přičemž dospěl k závěru, že toto je přeneseno v případě, že správce daně identifikuje konkrétní skutečnosti, na základě nichž vyhodnotí předložené účetnictví daňového subjektu jako nevěrohodné, neúplné,

neprůkazní či nesprávné. Taková situace však ve zde posuzovaném případě nenastala, neboť žalobkyně nesplnila své primární důkazní břemeno, když nepředložila ani daňové doklady, ačkoli byla na tuto skutečnost ze strany správce daně opakovaně upozorňována.

22. Na základě výše uvedeného považuje žalovaný námitku žalobkyně ohledně porušení jejích práv v podobě nevydání výzvy, jejímž obsahem by byly konkrétní pochybnosti správce daně, za nedůvodnou a ryze účelovou. Podle žalovaného se žalobkyně nemůže domáhat ochrany práv tam, kde tato ani nevyužije. O účelovosti této námítky ostatně podle žalovaného svědčí i fakt, že žalobkyně zůstala nečinná a primární důkazní prostředky ve vztahu k tvrzenému nároku na odpočet daně nepředložila ani poté, co byla seznámena s výsledky kontrolního zjištění. Skutečnost, že žalobkyně primární důkazní prostředky ve vztahu k tvrzeným nárokům na odpočet daně nepředložila ani v rámci řízení odvolacího, tento závěr jen potvrzuje.
23. Pokud jde o tvrzení žalobkyně, že správce daně nereagoval na její námitky ze dne 25. 9. 2018, k tomu žalovaný uvedl, že žalobkyně má uvedeným blíže nekonkretizovaným tvrzením na mysli pravděpodobně námitky, které vznesla při ústním jednání, v rámci kterého byla s žalobkyní projednána Zpráva (zaznamenáno v protokolu č. j. 4338146/18/2104- 60562-205783 ze dne 25. 9. 2018) a na základě kterých žalobkyně odmítla Zprávu o výsledcích kontroly podepsat. K uvedenému žalovaný konstatuje, že při projednání zprávy o daňové kontrole jsou přípustné zejména námitky směřující proti tomu, že zpráva o daňové kontrole neobsahuje odkazy na protokoly a úřední záznamy. Zpráva však všechny odkazy na příslušné úřední záznamy a protokoly obsahovala, přičemž žalobkyně v tomto smyslu ani žádnou námitku nevznesla. Žalobkyně v rámci protokolu pouze uvedla, že správce daně ignoroval žalobkyní tvrzenou vadu řízení, která spočívala v tom, že správce daně nevydal výzvu v průběhu daňového řízení, na kterou by žalobkyně mohla reagovat. Z výše uvedeného je patrné, že její požadavky směřovaly výhradně k výsledku kontrolního zjištění, což však daňový řád ve fázi projednávání zprávy o daňové kontrole již nepřipouští. Uvedené bylo ostatně judikováno i Nejvyšším správním soudem v rozsudku č. j. 7 Afs 68/2017–36 ze dne 22. 8. 2017, dostupném ve www.nssoud.cz, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, „že při seznámení se zprávou o daňové kontrole již daňový subjekt nemá (podle výslovné dikce § 88 odst. 3 věta druhá daňového řádu) právo zpochybňovat výsledek kontrolního zjištění.“ Vzhledem k tomu, že námitky žalobkyní vznesené při projednání Zprávy nebyly ve fázi projednání zprávy o daňové kontrole relevantní, přičemž obdobné námitky žalobkyně mohla a následně i uplatnila v odvolání, správce daně na uvedené námitky žalobkyně uvedené v protokolu o projednání Zprávy dále nereagoval. Jak plyne z žalobou napadeného rozhodnutí, námitky žalobkyně uvedené v protokole o projednání Zprávy ze dne 25. 9. 2018 byly následně žalobkyní uplatněny taktéž v rámci odvolání proti platebním výměrům a žalovaný na tyto zcela adekvátně reagoval v bodech [15] až [34] žalobou napadeného rozhodnutí.
24. K uvedenému žalovaný doplnil, že obdobné námitky uplatnila žalobkyně i ve stížnosti podle ust. § 261 daňového řádu doručené správci daně dne 28. 8. 2018 a zaevidované pod č. j. 4176846/18. V rámci uvedené stížnosti žalobkyně brojila proti výsledku kontrolního zjištění č. j. 3930930/18/2104-60562-205783 ze dne 3. 8. 2018. Správce daně s ohledem na subsidiární povahu stížnosti podle ust. § 261 odst. 1 daňového řádu, kdy daňový řád žalobkyni umožňoval v souladu s ust. § 88 odst. 2 a 3 daňového řádu vyjádřit se k výsledku kontrolního zjištění, tj. existoval jiný zákonem předvídaný prostředek ochrany proti

žalobkyni doručenému výsledku kontrolního zjištění, stížnost žalobkyně posoudil jako nepřipustnou, o čemž byla žalobkyně vyrozuměna.

III.

Posouzení žaloby

25. Městský soud v Praze (dále také jen „městský soud“) v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených námitek, vycházel přitom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl městský soud bez nařízení jednání, neboť žalovaný ani žalobkyně se k možnosti takového postupu ve lhůtě stanovené soudem nevyjádřili a má se tedy za to, že s takovým postupem souhlasí.
26. Ze správního spisu soud konstatoval následující:
27. Dne 12. 10. 2015 zahájil správce daně u žalobkyně daňovou kontrolu na DPH za zdaňovací období červen až prosinec roku 2014 (dále také „ZO I“) a za zdaňovací období leden až červen roku 2015 (dále také „ZO II“). Kontrola byla zahájena v rozsahu přijatých i uskutečněných zdanitelných plnění.
28. Správce daně dožádal Finanční úřad pro Středočeský kraj k dokončení daňové kontroly na DPH u žalobkyně za ZO I a ZO II a k provedení kontroly na DPH za zdaňovací období červenec až říjen roku 2015 (dále také „ZO III“). Kontrola na DPH za ZO III byla zahájena dne 20. 6. 2016.
29. Po provedené daňové kontrole dospěl správce daně k závěru, že žalobkyni nelze přiznat jí v daňových přiznáních k DPH za ZO I tvrzený nárok na odpočet daně ve výši 14 733 033 Kč, neboť žalobkyně v průběhu daňové kontroly správci daně nepředložila daňové doklady, které by nárok žalobkyně na odpočet daně prokazovaly. Přitom za zdaňovací období červen až srpen roku 2014 žalobkyně ve vztahu k tvrzeným nárokům na odpočet daně předložila kromě daňových přiznání pouze evidence vedené pro účely DPH, z nichž bylo zřejmé, že v přiznání za zdaňovací období červen až srpen roku 2014 tvrzený nárok na odpočet daně je pouze z titulu přijetí plnění od společnosti NAMORRON Compani, s.r.o., DIČ: CZ28242254 (dále jen „NAMORRON“), jež se svým místně příslušným správcem daně nespolupracovala a přiznání k DPH nepodávala. Za zdaňovací období září až prosinec roku 2014 potom žalobkyně ve vztahu ke svému tvrzení stran v daňových přiznáních deklarovaného nároku na odpočet daně nepředložila vůbec žádné důkazní prostředky, tzn. ani daňové doklady, ani evidence vedené pro účely DPH.
30. S výše uvedenými závěry správce daně (body [5] a [6]) byla žalobkyně seznámena prostřednictvím písemnosti Výsledek kontrolního zjištění č. j. 3930930/18/2104-60562-205783. Správce daně vydal zprávu o daňové kontrole č. j. 4338110/18/2104-60562-205783, jež byla s žalobkyní projednána dne 25. 9. 2018. Projednání bylo zaznamenáno v protokolu č. j. 4338146/18/2104-60562-205783.
31. Na základě výsledků daňové kontroly vydal správce daně platební výměry na DPH za ZO I, ZO II a ZO III, které žalobkyně napadla jediným odvoláním. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání proti platebním výměrům na DPH za ZO I. O odvolání proti platebním výměrům na DPH za ZO II a ZO III rozhodl žalovaný samostatným rozhodnutím č. j. 30442/19/5300-22443-701226.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

32. Dle ust. § 85 odst. 1 daňového řádu, *předmětem daňové kontroly jsou daňové povinnosti, tvrzení daňového subjektu nebo jiné okolnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně vztahující se k jednomu daňovému řízení.*
33. Dle odst. 3 tohoto ustanovení, *správce daně předmět daňové kontroly prověřuje ve vymezeném rozsahu. Rozsah daňové kontroly lze v jejím průběhu rozšířit nebo zúžit doručením oznámení o změně rozsahu daňové kontroly.*
34. Dle odst. 5 tohoto ustanovení, *oznámení doručované v souvislosti s daňovou kontrolou neobsahuje odůvodnění a nelze proti němu uplatnit opravné prostředky.*
35. Dle ust. § 87 odst. 1 daňového řádu, *daňová kontrola je zahájena doručením oznámení o zahájení daňové kontroly, ve kterém je vymezen předmět a rozsah daňové kontroly.*
36. Dle odst. 2 tohoto ustanovení *správce daně začne spolu se zahájením daňové kontroly, nebo bez zbytečného odkladu po tomto zahájení zjišťovat daňové povinnosti nebo prověřovat tvrzení daňového subjektu nebo jiné okolnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně.*
37. Ze shora uvedeného znění zákona plyne, že správce daně může zahájit daňovou kontrolu k zjištění daňové povinnosti nebo prověření tvrzení daňového subjektu nebo jiných okolností rozhodných pro správné zjištění a stanovení daně za určité období tak, jak je uvedené v ust. § 85 odst. 1 daňového řádu, který v podstatě definuje předmět daňové kontroly s tím, že její rozsah (např. jen výdajová stránka, nebo jen jeden typ nákladů atd.) musí být vymezen v oznámení. Nikde v zákoně není uvedené, že podmínkou jsou důvodné pochybnosti o tvrzeních daňového poplatníka uvedených v jeho daňovém přiznání, ačkoliv tomu tak v praxi zřejmě často bude. V oznámení o zahájení daňové kontroly musí být dle shora uvedeného ustanovení uveden pouze předmět a rozsah daňové kontroly, nikoliv vyjádření a zdůvodnění těchto pochybností, tak jak to naopak vyžaduje ust. § 89 odst. 1 ohledně výzvy k odstranění pochybností, s tím, že judikatura Nejvyššího správního soudu upřesnila na konkrétních příkladech kvalitativní požadavky na výzvu dle ust. § 89 odst. 1 (srov. např. rozsudky ze dne 29. 11. 2013, čj. 5 Afs 11/2013 - 63, ze dne 13. 12. 2013, čj. 5 Afs 57/2012 - 35, ze dne 16. 12. 2015, čj. 2 Afs 32/2015 - 41, či ze dne 28. 1. 2015, čj. 2 Afs 174/2014 - 27, a celou řadu dalších).
38. Nejvyšší správní soud v tomto směru opakovaně zdůraznil, že požadavek na konkrétnost výzvy souvisí také se smyslem a účelem předmětného postupu při správě daní. Na rozdíl od obecné vyhledávací činnosti, místního šetření nebo daňové kontroly slouží postup k odstranění pochybností pouze k objasnění jednotlivých, dílčích pochybností, již konkrétně vyjádřených, které brání řádnému stanovení daně. Jedná se o procesní prostředek sloužící k neprodlenému a bezprostřednímu zjištění či ověření řádného splnění daňových povinností daňovým subjektem. Hranice postupu k odstranění pochybností jsou dány jeho vlastním legislativním rámcem, vyplývajícím z § 89 a § 90 daňového řádu. Zákonodárce podle Nejvyššího správního soudu současnou úpravou postupu k odstranění pochybností sleduje důsledné stanovení na sebe těsně navazujících kroků, které je správce daně povinen činit, pokud k prověření daňové povinnosti tento nástroj sám zvolil. Na sebe navazující úkony musí být činěny ve stmelené časové posloupnosti tak, aby byl smysl a cíl postupu naplněn. Tím je bezesporu rychlé odstranění pochybností, které ještě brání správci daně v tom, aby mohl přistoupit k vyměření daně (viz např. shora označené rozsudky čj. 1 Ans 10/2012 - 52, čj. 1 Aps 20/2013 - 61 nebo čj. 2 Afs 174/2014 - 27).

39. Právě výše popsané charakteristiky podle konstantní judikatury správních soudů podstatně odlišují postup k odstranění pochybností od daňové kontroly, která je klasickým daňovým mechanismem, s jehož pomocí má správce daně právo kdykoliv (v průběhu prekluzivní lhůty) prověřit ve vymezeném rozsahu splnění daňových povinností daňových subjektů a okolnosti rozhodné pro stanovení daně. Správce daně může zahájit daňovou kontrolu i tehdy, nemá-li žádné pochybnosti a zamýšlí pouze namátkově prověřit informace uvedené v daňových tvrzeních (viz např. rozsudek ze dne 10. 9. 2014, čj. 1 Afs 107/2014 - 26, č. 3175/2015 Sb. NSS, srov. také stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 8. 11. 2011, sp. zn. Pl. ÚS-st. 33/11, č. 368/2011 Sb.).
40. Z judikatury Nejvyššího správního soudu zároveň vyplývá závěr, že postup k odstranění pochybností je postupem časově i věcně koncentrovaným, který je při správném použití s ohledem na očekávanou rychlost a bezprostřednost postupem nejehospodárnějším a současně nejšetrnějším k dotčenému daňovému subjektu. Daňový subjekt není zatížen povinností předkládání komplexní účetní dokumentace, dopředu ví, jakou skutečnost správce daně považuje za spornou, a mnohdy si vystačí s písemnou komunikací. Proto v situaci, kdy správce daně má konkrétní pochybnost o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti daňových tvrzení a současně necítí potřebu širšího prověřování povinností daňového subjektu nad rámec této konkrétní pochybnosti, je v zásadě povinen využít institut postupu k odstranění pochybností podle § 89 daňového řádu, neboť tak dosáhne cíle správy daní v podobě správného vyměření daně nejrychleji a s nejmenším zatížením daňového subjektu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2017, čj. 4 Afs 182/2016 - 18).
41. Soud proto zcela souhlasí se žalovaným, že nebylo jeho povinností uvádět v oznámení o zahájení daňové kontroly, ani v jejím průběhu své odůvodněné pochybnosti, ke kterým by se žalobkyně mohla a měla vyjadřovat.
42. Shodné závěry ostatně vyjádřil Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 10. 9. 2014, čj. 1 Afs 107/2014-31, v němž mimo jiné uvedl: *„Daňová kontrola (jak bylo již zmíněno shora), je klasickým daňovým mechanismem, pomocí něhož má správce daně právo kdykoliv (v průběhu prekluzivní lhůty) prověřit ve vymezeném rozsahu splnění daňových povinností subjektů, okolnosti rozhodné pro stanovení daně a rovněž také tvrzení daňových subjektů. Z uvedeného vyplývá, že je na správci daně, aby přistoupil k prověření i tehdy, nemá-li pochybnosti žádné; zkrátka pouze prověří správnost tvrzení daňového subjektu (např. těch informací, jež jsou uvedeny v daňových tvrzeních - § 135 a násl. daňového řádu). Může tak učinit v podstatě kdykoliv, buďto ještě před vyměření daně (nadměrného odpočtu), jako tomu bylo v souzeném případě anebo i poté, co již dříve daň vyměřil. Je jisté, že včasné a co nejrychlejší zjištění rozdílu mezi daní tvrzenou a skutečnou a správnou přinese i rychlejší nápravu a omezí tak užití sankčních ustanovení v co nejnížší míře. Takový postup správci daně umožňuje nejen výslovná právní úprava v § 85 a násl. daňového řádu, jež je rovněž logickým i historicky daným prostředkem k prověřování správnosti tvrzené daně. Jak bylo řečeno, správce daně je k takovému postupu oprávněn i tehdy, nemá-li pochybnosti žádné. Z toho pak logicky vyplývá, že nemusí-li správce daně disponovat konkrétními pochybnostmi před zahájením daňové kontroly, není tedy v tomto ohledu co daňovému subjektu sdělovat; sdělit však musí rozsah kontrolního prověřování.“* (pozn. zvýraznění provedl soud).
43. Dále zde Nejvyšší správní soud vyslovil, že *„zvolil-li správce daně k prověření správnosti tvrzené daně (či nadměrného odpočtu) mechanismus daňové kontroly, aniž před tím aktivoval postup podle § 89 daňového řádu, nevybočil ze zákonných mantinelů.“* Od závěrů vyjádřených

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

v odkazovaném rozsudku se Nejvyšší správní soud důvod neodchýlil ani ve svém rozsudku ze dne 8. srpna 2017, č.j. 8 Afs 128/2016 - 22.

44. Jak vyplývá z četné judikatury Nejvyššího správního soudu, daňové řízení není ovládáno zásadou vyšetřovací. Prioritní je povinnost daňového subjektu prokázat všechny skutečnosti, které tvrdí (například rozsudek ze dne 16. dubna 2007, č. j. 8 Afs 165/2005 - 67). Tato skutečnost má odraz i v § 92 odst. 3 daňového řádu, dle něhož *daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních*. Obecně je na daňovém subjektu, jak tyto skutečnosti prokáže.
45. Avšak dle ust. § 73 odst. 1 písm. a) zákona č. 235/2004 Sb. o dani z přidané hodnoty, *pro uplatnění nároku na odpočet daně je plátce povinen splnit tyto podmínky: při odpočtu daně, kterou vůči němu uplatnil jiný plátce, mít daňový doklad*, s tím, že daňový doklad je definovaný v ust. § 26 a násl. ZDPH, kdy § 29 uvádí, jaké náležitosti musí daňový doklad obsahovat. Bylo tedy na žalobkyni, aby v rámci daňové kontroly předložila správci daně daňové doklady vztahující se k předmětnému plnění a nikoliv pouze daňovou evidenci.
46. Ze shora uvedeného ustanovení zákona o dani z přidané hodnoty zcela jednoznačně vyplývá, že plátce daně je povinen mít pro uplatnění nároku na odpočet daně, kterou vůči němu uplatnil jiný plátce daňový doklad a to již v momentě, kdy odpočet uplatňuje, tj. v době podání daňového přiznání. Daňové tvrzení tedy rozhodně není důkazem, jak se mylně domnívá žalobkyně, a evidence vedená dle ust. § 100 ZDPH v tomto případě také nepostačuje. Pokud správce daně zahájí daňovou kontrolu týkající se DPH za určité zdaňovací období s tím, že v oznámení vymezí rozsah kontroly na přijatá a uskutečněná zdanitelná plnění, je zcela logické, že je na daňovém subjektu, aby předkládal ty daňové doklady, které má povinnost dle zákona mít. K tomu není třeba žádné další výzvy, ani uvádění pochybností. Až následně po předložení těchto dokladů, pokud jsou dle správce daně z nějakého důvodu neprůkazné nebo jsou mu známy z jeho úřední činnosti skutečnosti, které tyto doklady zpochybňují, je na správci daně, aby v průběhu daňové kontroly tyto pochybnosti daňovému subjektu sdělil tak, aby se mohl tento k nim vyjádřit a předložit nebo navrhnout důkazy, které tyto pochybnosti vyvrátí. Až tehdy se uplatní právo dle ust. § 86 odst. 2 písm. c) daňového řádu, který říká, že *daňový subjekt má v rámci daňové kontroly právo vyvracet pochybnosti vyjádřené správcem daně*.
47. Soud se tedy zcela ztotožňuje se závěry žalovaného týkajícími se přechodu důkazního břemene. Bylo povinností žalobkyně předložit v rámci kontroly účetní dokumentaci týkající se předmětného období a předmětné daně. Na tuto povinnost byla upozorněna i v průběhu daňové kontroly i na jejím konci viz Výsledek kontrolního zjištění ze dne 3. 8. 2018 (str. 16 odst. 4, str. 18, atd.), kdy měla stále ještě možnost tyto doklady předložit, což však neučinila. Žalobkyně ostatně tyto doklady nepředkládá ani v žalobě. Soud proto dovozuje, že problém netkví v tom, že by snad žalobkyně po celou dobu daňové kontroly nevěděla, že má tyto doklady předložit, ale v tom, že tyto doklady předložit nechce nebo nemůže.
48. K žádnému přechodu důkazního břemene tudíž nedošlo. Žalobkyně totiž neunesla své primární - ze zákona vyplývající - důkazní břemeno, a pokud k tomu došlo nota bene proto, že neplnila právním předpisem uloženou povinnost mít daňové doklady nutné pro posouzení její daňové povinnosti, nelze jí nárok na odpočet daně přiznat. Jinými slovy pokud žalobkyně tyto daňové doklady i bez specifické výzvy v rámci daňové kontroly

nepředložila, musí nést následky neunesení důkazního břemene v podobě doměření daně a její žalobní námitka týkající se přechodu důkazního břemene je nedůvodná.

49. Soud rovněž souhlasí s názorem žalovaného ohledně námitky týkající žalobkyní tvrzené *nečinnosti správce daně a dle žalobkyně nesmyslným dožadování daňových kontrol u jiného správce daně, protože se dostal na samý okraj prekluzivní lhůty a tedy poté, co prakticky tři roky kontrolu nerealizoval, (on ani dožádaný správce daně) musel kontrolu ukončit za každou cenu rozhodnutím tak, aby si prodloužil o další rok lhůtu pro vyměření daně*. Bylo na žalobkyni, aby předložila své úplné účetnictví v rozsahu týkajícím se předmětu daňové kontroly, a to ať už dožadujícímu správci daně nebo správci daně dožádanému, a pokud by správce daně následně adekvátně nereagoval, mohla využít institutu ochrany před nečinností správce daně podle ust. § 38 daňového řádu. Proto její námitku týkající se toho, že doklady jí předkládané převzal pokaždé jiný správce daně, a ona tak musela prokazovat to, co bylo správci daně známo z jeho úřední činnosti, soud hodnotí jako účelovou. Ze spisu se totiž nepodává, že by žalobkyně předložila faktury popř. jiné důkazní prostředky (objednávky, potvrzení o zaplacení atd.) týkající se daně, jejíž odpočet žádá, některému z těchto správců daně. Žalobkyně toto ostatně v žalobě ani netvrdí.
50. Soud má rovněž za to, že i kdyby došlo v průběhu řízení ze strany žalovaného nebo správce daně k nečinnosti, tato skutečnost nemůže mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí nebo platebních výměrů.
51. Pokud se týče tvrzení žalobkyně, že správce daně nevypořádal její námitky ze dne 25. 9. 2018. Soud považuje tuto námitku za zcela obecnou, a proto se s ní nebude zabývat. Zrovna tak se soud nebude zabývat dohady žalobkyně ohledně motivace správce daně (prodloužení lhůty pro stanovení daně), kterou považuje za ničím nepodloženou spekulaci, která nemohla mít s ohledem na shora uvedené vliv na zákonnost rozhodnutí.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

52. Vzhledem k tomu, že městský soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
53. O nákladech řízení městský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož žalobkyně neměla ve věci úspěch, nepřiznal ji soud náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který měl ve věci plný úspěch, potom nevznikly náklady převyšující náklady běžné úřední činnosti. Ani jemu tudíž městský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. srpna 2021

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu